Gömöri György

Catherina Vermeer panasza

Azt mondják, férjem jó festő volt,
és amellett – más művészekhez képest-
rendes ember: nem ivott és velem
jó házasságban élt. De keveset festett
és lassan, mert nem akart festeni pompás
csendéleteket, melyeket a delfti polgárok is
szívesen akasztanak szobáik falára.
Aztán közbejött még ez a háború is
– mit keresnek itt a franciák?
És bár a péknél képpel fizettem, nagy gondban vagyok:
nem tudom, kihez forduljak hogy segítsen-
férjem tizenegy gyerekkel itt hagyott!
Tizenegy éhes gyerekkel itt hagyott!

Sok szerepverset írtam már életemben. A legelső talán a „Balassi Krakkóban" volt, amit az *Irodalmi Újság* közölt még 1954-ben. A szerepversek tekintetében kicsit Weöres Sándor tanítványának tekintem magam, bár nem vagyok képes versenyezni az ő zseniálisan megformált szerepeivel. De ha ő bele tudott helyezkedni egy 19 századi fiatal lány (Psyché) szerepébe, talán én is megpróbálhatom egy hajdani holland asszony szemén át látni a világot.

Tavaly Amszterdamban láttuk a Rijksmuseum pazar Vermeer-kiállítását, aminek hatására írtam egy kis „összefoglaló" verset a delfti festő művészetéről, ez meg is jelent az *Alföld* 2023 novemberi számában. Azóta többször elolvastam Vermeer életrajzát, ebből tudom, hogy viszonylag fiatalon, eladósodva halt meg. Ezért most a feleség szerepében beszélek, aki férje elvesztése után, ha nem is ezekkel a szavakkal, de valahogy így gondolkodhatott…

G. Gy.